

[Wilhelm.]

eneste omfattende og konkrete program til bekæmpelse af arbejdsløsheden, som overhovedet er fremlagt af noget parti. Tilsammen svarer det til en formindskelse af arbejdsløsheden på 60.000–80.000 helårsarbejdere i hvert af de nærmestkommende år. Teknisk, økonomisk og ressourcemæssigt er det helt realistiske forslag. I henseende til betalings- og valutabalancen er det overordentlig fordelagtige projekter. Konsekvensberegningerne er foretaget, og de bygger i et og alt på ministeriernes oplysninger.

Disse forslag dementerer fuldstændig den primitive karikatur af VS som et alt-eller-intet-parti. De dementerer socialdemokratiets og andres yndlingsforestillinger om, at et revolutionært parti kun sidder med hænderne i skødet og afventer tusindårsriget, som vi har hørt så mange gange, og som især den idéforladte finansminister plejer at udtrykke.

Men forslagene demonstrerer samtidig, hvad der må være arbejderklassens krav til krisepolitikken under det kapitalistiske system. De foregiver ikke at løse krisen. De bygger ikke på ideen om beskæftigelse for enhver pris og med hvad som helst. De er entydigt i arbejderklassens interesse, hvilket ikke kan siges om regeringens såkaldte beskæftigelsesforanstaltninger, uanset hvor mange arbejderpartier man har fået til at stemme for dem. De repræsenterer en ønskelig politisk udvikling, og deres perspektiv er en styrkelse af arbejderklassens stilling over for kapitalen, også i politisk henseende.

For at gøre det endnu tydeligere har vi samtidig foreslået – og det er også en gentagelse – ophævelse af den såkaldte prisdæmpende ydelse, dette tilskud til arbejdskøberne, som socialdemokratiet har markedsført som et beskæftigelsesforslag.

Nu er det som bekendt ikke kun det danske samfund, der er krisepåvirket. Hele den kapitalistiske verden er i krise. Gang på gang har de borgerlige økonomer og politikere bebudet, at det snart ville være overstået, men det lovede opsving er udeblevet, og den krampetrækning, som nu kaldes opsving, har kun demonstreret, hvad der er indholdet i den borgerlige krisepolitik, nemlig at der udmærket kan foregå en kapitalistisk udvikling, samtidig med at 10 pct. er mere eller mindre permanent arbejdsløse.

Alle EF-landene er i krise og har fortsat stor arbejdsløshed. Overalt kommer kampen mod arbejdsløsheden i tredje række. Augustforliget

har demonstreret, at den socialdemokratiske regering i praksis prioriterer nøjagtig på samme måde som de øvrige EF-regeringer uanset deres betegnelser.

Man må indrømme den danske regering, at den i stigende grad toner rent flag, også på EF-området. Udenrigsministeren er stolt af det udenrigspolitiske samarbejde i EF, som man inden folkeafstemningen i 1972 forsikrede ikke ville komme på tale. Og handelsministeren arbejder ihærdigt på at få gennemført direkte valg til EF-Parlamentet, selv om han godt ved, at det baner vej for en politisk union, som han endnu ikke åbent har bekendt sig til.

Over for Sydafrika udviser den danske regering fortsat dobbeltmoral. På den ene side fordømmer man Vorsters og Ian Smiths racistiske regimer, og på den anden side sanktionerer man danske firmaers omfattende kapitalinteresser. ØK tjener fedt på udbytning af underbetalt sort arbejdskraft, og regeringen sætter kikkerten for det blinde øje.

Kissingers penduldiplomati hyldes både af regeringen og stort set den samlede presse. Hele formålet for dette diplomati er klart og tydeligt at sikre den hvide overklasse, som er trængt af befrielsesbevægelsen, den økonomiske magt, selv om den må afgive den formelle politiske magt til det sorte flertal.

Over for Portugal har regeringen for længst bekendt kulør. Statsministeren har utvetydigt blandet sig i Portugals indre anliggender til fordel for de kræfter, som arbejder for en kapitalistisk udvikling i landet. Forleden udtalte statsministeren i radioen, at han fandt det helt rigtigt og udmærket, at det portugisiske styre nu er i færd med at fratage landarbejderne den jord, de har besat, for at give den tilbage til den lille overklasse, som var basis for 50 års fascistisk Salazarstyre i Portugal. »Jorden tilbage til godsejerne«. Sådant lyder de portugisiske og danske socialdemokraters parole.

Den aktuelle godsejerpolitik herhjemme går under betegnelsen indkomstpøolitik. Kernen i indkomstpøolitikken er, at statsmagten skal styrkes, og at dens kompetenceområde skal udvides, således at den også sætter rammerne for og kontrollerer de aftaler, der indgås mellem arbejdsmarkedets organisationer. Hvorfor har vi nu så meget imod det? Det har vi, fordi indkomstpøolitikken alene er rettet mod lønarbejderne, og fordi den ikke tager sigte på at bedre beskæftigelsessituationen, men på at bedre pro-